

Από τη συλλογή

«Στιγμές που Ταξιδεύουν»

Προσδοκίες

Είμαι σαν τον Οδυσσέα. Τις ηδονές να γεύομαι του ταξιδιού, του άγνωστου τις προκλήσεις, τις εκπλήξεις που εναλλάσσονται στο τοπίο του χρόνου. Τους ήχους που τις αισθήσεις μαγεύουν, τις εντυπώσεις από τα χρώματα της ζωής, εικόνες που στα κύτταρά μου αποτυπώνονται.

Όμως το φτάσιμο στην Ιθάκη πόθος μου, σταθερός οδηγός και πυξίδα.

Η ύπαρξή μου που επλούτησε από τη συλλογή της περιπέτειας και γεύτηκε κάτι από της ζωής την ουσία, να φτάσει εκεί.

Κι όταν θα νιώσει γλυκά, σαν αύρα απαλή να την τυλίγει σε ακρογιαλί απάνεμο, θα 'ναι σημάδι πως έφτασε και δεν πλανάται πια.

Θα της το φανερώσουν τα χαμόγελα της ψυχής που από τις μεγάλες αλήθειες μονάχα ανθίζουν. Θα της το ψιθυρίσουν μυστικά της ύπαρξης τα βάθη που τις μεγάλες ουσίες ανιχνεύουν.

Γαλήνη! Σαν αυτή του καθάριου νερού της ακτής της ακύμαντης, του εαρινού δροσερού της αυγής, της σιγαλιάς του φθινοπωρινού δειλινού, της φεγγαρόφωτης αυγουσιτιάτικης νύχτας, της πλάσης που ησυχάζει.

Που θα απλώνεται για να χωρέσει της ύπαρξής μου την ολότητα, συνθεμένη από των αντιθέτων την ενότητα, σμιλεμένη, ακερμάτιστη, πλήρη.

Γαλήνη ...

Αρμονία - που θα κοινωνεί ομοούσιο μινύρισμα στη συντονία των ανθρώπων της γης μου στους φάλτσους καιρούς-

Προσδοκώ στη δική μου Ιθάκη!

Υπόσχεση

Σα θα 'ρθεις
θα χαρίζω ροδόφυλλα της καλότυχης μοίρας
να ιχνηβατεί τη σκιά σου

Ακύμαντα μυστικά
στους γιαλούς φυλαγμένα
θα γαληνεύουν τη θύμηση
άλλων καιρών
που παράδερνε το σκαρί σου
στον προσανατολισμό του αμφίγνωμο

Λυχνάρια άσβηστα της ψυχής μου τα μάτια
όταν στα βλέφαρα του φεγγαριού
του ουρανού σου οι φλόγες θα τρεμοπαίζουν

Εωθινά δροσερά
θα σταλάζουν στα όνειρα
όταν ξυπνούν
κρύσταλλα ζωογόνα

Πνοή των πόθων μας τολμηρή
θα ελευθερώνει ταξίδια
έξω απ' το τζάμι
γοργά πουλιά της άνοιξης
στους προορισμούς μας

Το αστέρι του ονείρου

Αλαβάστρινα σεργιανίσαμε τοπία
σε ξεχασμένης ηλιαχτίδας χωρέσαμε τη σχισμή
στ' ακροθαλάσσι μεθύσαμε
με μια φούχτα αλμύρα
χώμα και φως
στου ονείρου μας την άκρη
νανουρίζοντας το αιώνιο τραγούδι του φλοίσβου...

Κρυστάλλινη αγκαλιά
στα σπάργανα της αθωότητας
μέσα στον κόλπο
που ξεχύνονταν ανεμώνες και κρίνα
χάρισμα ευωδιαστής γονιμότητας
μικρή ζωή μου εσύ
που ταξίδεψες στο σπασμένο φτερό του γλάρου
σε ευάλωτους ουρανούς
μικρή ζωή μου μαγεμένη
στο άρωμα του γιαλού
που πλανεύτηκε το άστρο των ονείρων του

Ο έρωτας

Είναι ο έρωτας
Ένα μικρό κοχύλι
στην άκρη της θάλασσας
Το φίλημα της άμμου
στην πνοή της αύρας
που χρωματίζουν τα δειλινά
Γλυκό νανούρισμα
στο φως του φεγγαριού
τις αυγουσιτιάτικες νύχτες
Του μαγεμένου νου περιπέτεια
στου κορμιού την ανάσα
που μεθούν γιασεμιά

Έρωτα
μεσ' στον παλμό σου
συμπαντικές αρμονικές
την υπερκόσμια ουσία σου
ενορχηστρώνουν

Ακερμάτιστη ενότητα

Όπου κι αν κοιτώ
Μέσα μου
Σε βρίσκω

Στην αναζήτηση του χθες
Στη νοσταλγία του τώρα
Στην ελπίδα του αύριο

Έτσι που
Ακερμάτιστη συνέχεια
Ενοποιείται ο χρόνος
Από την πρώτη αρχή
Ως το τέλος

Η πρώτη επαφή

Μορφή που πλανήθηκε στο χρόνο
η μορφή του
μυστηριώδης
στην εύγλωττη υποδήλωση εγκαρτέρησης

Μικρή κλίση εμπρός ο κορμός
καθώς κίονα στο πέραςμα αιώνων
που περισώζει το κάλλος
άλλης εποχής
Κινήσεις αέρινες
σε κοπιώδη συγκράτηση μιας φυσικής ελαφρότητας
αναζητούσαν να γειωθούν
στέρεα νήματα

Διεισδυτική οπτική
το παρελθόν στο παρόν της ανίχνευε

Σπινθηροβόλο το βλέμμα του
ξαφνικά
χωρίς φειδώ
της χάρισε υποσχέσεις
σ' ένα ομόλογο άφατο ζωής!

Σύμβολα

Στα ουράνια ίχνη του χάρτη μας
σύμβολα λυγερά
τους αμύθητους πόθους σαρκώνουν
δυο γλάρων φτερά
που ζυγιάζονται
στην αιωνιότητα μιας ενδελέχειας

Η αντίπερα όχθη

Υγρή μοναξιά αυτό το σούρουπο
εδώ στην αντίπερα όχθη

Στο κοχύλι που φωλιάζει η θλίψη μου
μακρόσυρτο τραγούδι ο γιαλός
αγροικά την απουσία μου
ταράσσοντας τους άναρχους κύκλους
φτερωτών σαστισμένων
Στο γοργό μονόλογο
τραυλίζουν τα βότσαλα
για το ναυαγό
που κάθε νυχτιά
τη λαγνεία της γοργόνας γυμνώνει
στα στήθια της αμμουδιάς
ευλύγιστες καμπύλες
προκλητικές
στα τρυφερά ακροδάχτυλα...

Της έκστασης βλέμματα
στοιχειώνουν μέσα μου επιθυμία παλιά
στο νεύμα του
καθώς πλησιάζει
στη γλύκα του σούρουπου
εδώ στην αντίπερα όχθη...

Εκμυστηρεύσεις

Σαν τραγούδι της βροχής
θα γλιστρήσω στ' όνειρό σου
κάποια νύχτα
Σαν το υγρό που αραιώνει
την πυκνότητα του αιθέρα
Εκεί που η ομίχλη
ξεθωριάζει τη σαφήνεια
σε φευγαλέες μορφές
τρεμοπαίζοντας
στης πυγολαμπίδας τα βλέφαρα
διάφανες αυλαίες
που ανοίγουν
κρίνα και νούφαρα
Στων Νηρηίδων τις λίμνες
οι πόθοι μας στροβιλίζονται
ανυπόμονοι
καθώς αφουγκράζονται τις σιωπές
στις φυλλωσιές του κορμιού
κυφορώντας τη γένεση

Άρωμα

Λεμονανθούς θα κρύψω στον κόρφο μου
με τ' άρωμά τους θα σε μεθύσω
σα θα 'ρθεις να με βρεις
σε πανδαισία αρωμάτων

Με ρίγη οσφρητικής ευθυμίας
στην ανθισμένη αγκαλιά μου να πλανηθείς
μύρο μου
σε μένα να ταξιδέψεις

Αφιέρωμα

Με μια αγκαλιά αγρών ευωδιές
θα ἴρθω στο βωμό σου θεά
τρυφερά να πλέξω στεφάνια
με χρυσόμηλα
στού Βράχου σου τα νερά
εκεί στην Ακτή την Παλιά της Χρυσής Πολιτείας
που αναδύονται αφανέρωτα του έρωτα μυστικά
στα παιχνιδιάρικα νερά κυματίζοντας
οι προσευχές των ψαράδων
που ξετυλίγουν ίδιες παλιές τελετές
του νερού
στο σιγανό μουρμούρισμα

Σε πορφυρά δειλινά υμνωδώντας ευφρόσυνα
η Ίρις
της αγάπης μου θα σου χαρίσει τη φλόγα
άσβεστη
που ταξίδεψε σε γυρογιάλια και πέλαγα
με του καιρού την ανάσα
υμνήτρια στα πανέμνοστα θέλγητρα
τα δικά σου
που πλάνεψαν αθώα τα μάτια του
προτού γεννηθεί
μαγεμένα στα αιώνια κάλλη του

Στο λυπημένο ποιητή

Στη φερωνυμία του τίτλου αναβαπτίζεσαι
ποιητή
αυτογενώς χρισμένος
φιλοπότης της ομορφιάς
Σε βαθιά εκμυστήρευση
αναπλάθεσαι
αφαιρώντας τη λεοντή σου
Ιεροφάντης των Μουσών
με κυβίστημα αρσενικής ρίμας
ιππεύεις τον Πήγασο
εστεμμένος ανάπαιστους
Σε μικρές ελεγείες
εξαγνίζεσαι
στης Κασταλίας το νάμα
ανανήφεις
τεχνουργώντας κοσμογονία

Τα χέρια σου

Τα χέρια σου
αιωρούνται κυκλικά
εκτυλίσσοντας μεταξένια δαντέλα
διάφωτη
χρυσόπλεκτη
προσφέροντας την τολύπη της ψυχής σου
που ανωθρόσκει

Τα χέρια σου
αιώρα αιθερική
λυγερά
αιχμάλωτα όσων υπαινίσσεται το βλέμμα σου
Από επιδέξιο εριουργό είναι τα χέρια σου

Η πρώτη συνάντηση

Αδημονία στην προσμονή
της πρώτης συνάντησης
στη συνήθη ρουτίνα
μιας απόκεντρης γειτονιάς
την ώρα που έπεφτε το βράδυ
μέσα χειμώνα

Η αγωνία του άγνωστου
τους συγκρατούσε
σε λεκτικούς υπαινιγμούς βραδύτητας

Παγωμένες εικόνες
ερμήνευαν στο χθες
αθέατες πλευρές ζωής

Κάτι αιωρούνταν ανέκφραστο στο κενό
παραδομένο στο βλέμμα τους
μυστήριο που πλανιόταν αμήχανο
στη σιωπή τους

Κάτι που πέταξε ψηλά
και τους φέρνει το φως
όταν βυθίζεται το πεφταστέρι...

Τα άνθη της Φοίβης

Με τα άνθη της Φοίβης στην κόμη
στους πυρρίχιους κύκλους
του απείρου ο έβενος κόσμημα
τούτη τη νύχτα
στο δικό της αστερισμό
σκοποί οιστήλατοι
συνηχούν
μέχρι τις Πλειάδες
με ανάσες στερτόρειες

Εσείς ορχηστρίδες ιέρειες
έναστρα πέπλα στεφανωμένες
υποδεχτείτε τον υμέναιο

Θα σε ταξιδέψω

Θα σε ταξιδέψω
στις αφρογέννητες αιώρες του πελάγους
που νανουρίζονται κρυσταλλένιοι βυθοί
στην απεραντοσύνη

Στο υγρό φίλημα των βράχων
που θωπεύουν
ατίθασες καμπύλες του νερού
στους λάγνους μαϊστρους

Στην απαλότητα του γλαυκού
που υποβάλλει
εωθινές μυσταγωγίες
στη διαφάνεια

Στις ανεμόεσσες περιπέτειες
των οριζόντων
που αναστατώνουν
της εξερεύνησης τις τροχιές

Με τον ασίγαστο πόθο της έκκληξης
μιας αποκάλυψης
θα σε ταξιδέψω

Οι εικόνες τους

Στα μεγέθη της ποίησης
οι εικόνες της μεταπλάθονται
πλανεύοντας τα μάτια του
αχόρταγα
στης ομορφιάς της τα μέτρα

Συγκίνηση αισθητικής υψηλής
οι εικόνες του
μεταμορφώνονται αδιάλειπτα
Το κάλλος ενδύονται
και της χαρίζονται
μεσ' στα πεδία που κατοικούν
Μούσες και Χάριτες

Η Κλεψύδρα του Χρόνου

Παράφορες θύμησες
σε φλογισμένους ροδώνες
σμίγουν της νιότης μας
οι ανθισμένοι σπασμοί
με ανάσες φιλήδονες

Στο μελίρρυτο όρθρο
εκστατικό της κλεψύδρας το δάκρυ
που ακινήτησε
γητεμένη
στην πρώτη μας άνοιξη

Ο υμέναιος χορός

Ατίθασες ανταύγειες ιρίδιζαν στα κορμιά
αναστατώνοντας
το πορφυρό μετάξι του ήλιου
που αναδίπλωνε τις πτυχές
με σεμνότητα
στα θέλητρα της Φοίβης
Γυμνωμένα τα σώματα
στον αισθησιασμό τους βυθίζονταν...

Σαν αρχαίος μύστης δίπλα της
το βλέμμα του σιωπηλό
τον ουρανό μέσα στα μάτια της
έσμιγε με το φως
που τελετουργούσε υμέναιους
στους κυκλωτικούς χορούς
των αστεριών

Διάφανες τροχιές

Άπλετο φως
στο εγγενές
ένωσης ομοούσιας
μας ταξιδεύει

Στην ανεπαίσθητη ανάσα του γλάρου
που μελώνει τους ήχους του γλαυκού
σε συναντώ
μεσ' στη στιλπνή διαφάνεια
στις τρυφερές τροχιές μας

Πλάνη

Με διάτρητη φορεσιά
και μια παλαιωμένη φαρέτρα
τοξοβόλος ωστόσο ικανός
απ' τον παλιό καιρό
το δοξάρι με τρεμάμενο χέρι ανέκαμψε
συνωμοτώντας με τους μνηστήρες
ανυποψίαστα εύπιστος
στα τεχνάσματα και το δόλο

Σκιαμαχώντας με ορμή
στη συσκότιση του νου
σε αγώνα ατελέσφορο ξαστόχησε
λαθεύοντας στην καρδιά της
σπαράσσουσα αναμονή
του πένθιμου νόστου
στην πύρρειο νίκη των φαντασμάτων

Πορφυρό ανάγλυφο

Ματωμένο το φιλί
του αποχωρισμού
και μένει η λαχτάρα
αιμάσσουσα
περιπαθής αγκάλη
πορφύρες που λικνίζονται
στα πελιδνά πρόσωπα
του μισεμού

Ανεξίτηλο ανάγλυφο
εκείνο το φιλί
στο μέτωπό της
πόθος νοσταλγικός
με φόντο τα χείλη του

Άλλη εκδοχή

Φεύγοντας
λαμπυρίζοντα αστέρια
στο θρήνο της χύθηκαν
διακριτά στις ψυχής του τα μάτια μονάχα
μαθημένα στο φως

Πικραμένο το σύννεφο
σκορπίστηκε
βάφοντας μωβ
το τελευταίο χάδι της Άνοιξης

Έφυγε θρυμματίζοντας τους καθρέφτες
στα παρασκήνια
που φάνταζαν περιττοί
παραμορφώνοντας την αλήθεια

Ο πόνος έκοψε το χρόνο στα δυο
διττή αναμέτρηση με μεγάλα μεγέθη
ο γυρισμός του
αδημονία αβάσταχτη

Στην αστάθεια του κενού
μετεωρίστηκε
ο άλλοτε δεινός ακροβάτης
της αρένας
με τα πύρινα στόματα
και τους αλαλαγμούς

Για την παράσταση που ακυρώθηκε
από μέσα
ακούστηκε κι αυτή η εκδοχή

Έτσι όμως δε γίνεται
σε κάθε αποτυχημένη παράσταση;

Θλιμμένος Ιούλιος

Ήταν αλλιώτικος εκείνος ο μήνας Ιούλιος...

Ατέρμονες κλύδωνες
οι φόβοι τρικούμιζαν
στη μοναξιά αγαλήνευτοι

Με το φορτίο της θλίψης της
κρημνοβατώντας
στην παρυφή του βουνού
εκτεθειμένη στο μάτι του καιρού
στην αγκαλιά των Δρυάδων θρήνησε
με τα θεριά
ανάμεσα στα πευκόδεντρα
και τους κέδρους

Μόνο οι άνθρωποι
ανάλγητοι στη ζοφερή παρουσία
έθραυσαν τη μάσκα
στο παγωμένο χαμόγελο
της ειρωνείας
μιας δήθεν συγκατάβασης

Ματωμένο φράγμα

Παράπονο εύλογο ψέλλισε ραγισμένο
-Δε θα 'χω κανέναν οικείο εκεί
αποχαιρετώντας τον
προσωρινά
απομεσήμερο μέρας βασιλικής

Στο υγρό του φίλημα μέσα
οι δισταγμοί της ναρκώθηκαν
σε μια υπόσχεση

Έκθετος όμως
στην πλημμυρίδα του νου
βυθίστηκε άτανδρος
με τις χαμένες ταυτότητες των κοριτσιών

Αναζητάει ακόμα αυτή
στο ματωμένο φράγμα
τα ίχνη του
που παγιδεύτηκαν
απομεσήμερο μέρας αποφράδας

Κάποιες φορές

Κάποιες φορές αναβάλαμε να ζήσουμε
Κάποιες φορές αναβάλαμε να πενήσουμε
και στο ρόγχο ακόμα της ζωής μας

Όπως το καλοκαίρι
που κρεμάστηκε ο ήλιος
στους αγέρωχους βρόχους των δέντρων
με πύρινες γλώσσες ανεμίζοντας
την τέφρα της περηφάνειας μας
στον πνιχτό λυγμό μας
κατάπληκτη σιγή

Μ' ένα φεγγάρι ολόγυμνο
να καθρεφτίζει τις πληγές
στη γλωμή λίμνη των δακρύων μας

Έναστρο διάδημα

Διφορούμενα τα λόγια του
ράκη της αλήθειας

Πέρασε καιρός...

Τα πιο βαθιά μυστικά του
λόγια φτερά
δάκρυ και σάνδαλο ποτισμένα
την ωκεάνεια γαλήνη τους
ταξιδεύουν...

Τώρα
στις διάφανες λίμνες του
απαυγάζουν αστέρια
σε φεγγάρια λυσικόμα
όμορφης κυράς
πορτραίτο που στεφάνωσε
παρομοιάζον με κάδρο

Ψευδαισθήσεις

Σε ασταθή ισορροπία άκουσα την ανάσα σου

-Είσαι συ

-Όχι αποκρίθηκες

Ψηλάφησα τη σκιά σου

-Είσαι συ

-Όχι αποκρίθηκες

Με πλήγωσε η σιωπή σου

-Είσαι συ

Πυγολαμπίδες θάμπωσαν τα μάτια μου

στο σκοτάδι

-Είσαι συ

Γνώριμα τα ίχνη με αίλουρου γρηγοράδα

-Είσαι συ

Και το κλειδί στην εξώπορτα νυσταγμένο

λίγο πριν χαράξει

-Είσαι συ

Έξη σύμβολα σημάδεψαν τ' όνομά σου

-Είσαι συ

-Όχι αποκρίθηκες

Στην τρίτη άρνηση πιστοποίησες ναι

Ξέρω να ξεκλειδώνω τα μυστικά σου

Πασχαλινά μύρα

Μ' ένα σύννεφο μωβ
στη μορφή σου
αργυρό το φεγγάρι
απόψε κυλίστηκε
στ' απλωμένα στιλβώματα του λιβαδιού
που προσμένουν τελετές αναστάσιμες
στη συνάντηση των τριών
ανάμεσα στους ίσκιους
που εξαγνίζουν μύρα πασχαλινά

Μεσ' στις γιρλάντες του ασημιού
νεφελωμένα γαϊτάνια
ξομπλιάζουν βιολετί εορτάσιμο
στην ανάστατη όψη
του φεγγαριού
που μεθά ανθισμένο
στων κορμιών μας την ένωση
αξεχώριστο

Στιγμές

Χαμογελούν τα μάτια
αχνοφεγγίζοντας τις μορφές
στης αυγής τα βλέμματα
υμνωδοί οι στιγμές μας
λικνίζονται
θροίζοντας τον ψίθυρο άνεμο
στα νυσταγμένα κλαδιά

Την ώρα που μουρμουρίζουν
στο πεφταστέρι
τα ατίθασα όνειρα
άηχα μυστικά
Οι στιγμές μας
φύλακες της γυμνής ομορφιάς
αιχμαλωτίζουν το χρόνο

Παράλογο

Στην αναμονή χρησιμοδοτεί την ύπαρξή του
Κάποιον ή κάτι περιμένει
Σαν τους ήρωες του 'Γκοντό'
Αδιευκρίνιστο το περιεχόμενο
δεν αίρει
ωστόσο
την επίμονη αναμονή
για ένα απροσδιόριστο αίτημα
ασαφές
στις μηχανιστικές κινήσεις της επανάληψης
έρμαιο μιας λίμνασης

Λες και απώλεσε τη σαφήνεια
τα όρια της ύπαρξης

Έτσι μετέωρος αναμένει...

Καρτερικότητα

Ανθρώπων τα πλήγματα
καρτερικά υπομένει
πιστός στο χρέος που ώμοσε

Στα σπλάχνα της γης του
ο πόνος μαχαίρι
βαθαίνει
σταλάζοντας ίχνη αρχαίας πληγής
το άδικο αίμα ξεπλένει
αμφίβολη αμοιβή
τον φυλακίζει
στο θρήνο που σίγησε
στις ελεγείες του

Θεατής της ζωής

Ενδημεί μακριά της ανέστιος
της μοίρας του θεατής
Σκονισμένες κιγκλίδες
ξεθωριάζουν τις μνήμες του
με εικόνες φθαρμένες
Αφηγήσεις νωθρές
το αμετάκλητο ξεδιπλώνουν των συμβάντων

Με υποθέσεις αμφίβολες στις συμπτώσεις
τυχαίες επιλογές
θεώνται τη μοίρα του
και τη ζωή του

Χαμένη αθωότητα

Στα προσώπεια της αγοράς
με τα σφιγμένα χαμόγελα
ο αυθορμητισμός του
σε ξύλινες χειραψίες
αιχμαλωτίστηκε
Πληγωμένη παιδική αθωότητα
μασκαρεύτηκε
στις πυκνές βλεφαρίδες
παγωμένες επιφάσεις ευγένειας

Μικρή λίμνη το δωμάτιο τώρα
σχισμένα φλάμπουρα...
βιβλία σοφά...
βουλιάζουνε άτανδρα
στην αναζήτηση μιας αθωότητας
ανεπίστρεπτης
οριστικά!

Ο πόνος

Δύσβατο μονοπάτι ο πόνος
στην ανηφοριά της ζήσης
καθώς ανιχνεύουμε στη δίνη των καιρών
τα αίτια των πραγμάτων
καθώς παραδέρνουμε σε προσαρμογές
στις αξεδιάλυτες αντιφάσεις
Κατάφαση και άρνηση ο πόνος
στην έκπληξη της κάθε στιγμής
που μας αποκαλύπτονται οι αξίες
σε αντίξοες διαδρομές
στις επιταγές της ασάφειας
μιας κοινωνίας
που διχάζονται οι συμβάσεις

Διαπεραστικός πάντα ο πόνος
λεπίδι σε κορμί και ψυχή
Μια ισορροπία ατίθαση
προσεγγίζοντας
τη δική μας αλήθεια

Ανάνηψη

Ρίψασπις στο αγώνισμα της ζωής
αυθαίρετα επεθύμησε
το χρέος του ειμαρμένου

Το όνειρο πλούσιο
ατίθασο
στου κόσμου τις συνάφειες να χωρέσει
τα ζείδωρα κάλλη της γης
πλάστη ρομαντικού
των ανοιχτών ροδόκηπων

Κι αυτή η ανάγκη του
παράδοξη
με τ' άψυχα να μιλεί
στις επωδούς του
την ομορφιά να γητεύει

Τώρα
εκτιμητής
της-που του δόθηκε-χάριτος
αγαλιανά αφήνεται
στην άπειρη πρόκληση της ζωής

Γέννηση ξανά

Να γεννιέσαι ξανά την κάθε αυγή
και κάθε ηλιοβασίλεμα
να πάλλεσαι στο ρυθμό
που ανασαίνει στη γη σου
την κοσμική αρμονία του

Μεσ' στο λαμπύρισμα των αστεριών
που ξαστερώνουν φεγγάρια
στους ανοιχτούς ουρανούς
το βλέμμα σου φωτεινό
στο κάλεσμα
όσων βαθιά μου σκιρτήσανε
από τη μορφή σου

Να 'ρθεις ξανά στη σιωπή
να μου πεις για την ένωση
στα αιώνια σημάδια του έρωτα
με τα σμαράγδια της ομορφιάς
των σωμάτων του

Φωτεινή νύχτα

Μέσα στο πλήθος
τη νύχτα εκείνη
η γητεμένη μου ματιά σαΐτεψε
αρρενωπό κάλεσμα
που με συνεπήρε

Και ντύθηκα λάμπεις κεραυνού
με τα δικά του βλέμματα
πάνω στα γιορτινά μου

Έρωτα μάγε
η όψη σου ανάλλαχτα ανθισμένη
στις μυρωμένες βεντάλιες των λαγόνων μας
άπειρα φιλιά σκορπίζονται
στον ίλιγγο της μεθυσμένης αιώρας
καταμεσής του ουρανού
στην αστασία μιας διακύμανσης

Όταν έρχεσαι

Κάθε που έρχεσαι
μου φέρνεις
γελαστές ανεμώνες της γης σου
μέσα στο δροσερό κόρφο σπαργώνεις
του έρωτα μυστικά
στον εύχυμο ύπερο του πόθου
μεθυσμένη αλμύρα
τα εύπλαστα σώματα της ηδονής

Κάθε που έρχεσαι
διαμάντια ριγμένα στην άκρη της θάλασσας
τα ματοτσίνορα του ήλιου
ακινήτούν
στο περίγραμμα του κορμιού σου
που πληγώνει την άμμο
ώσπου να ξαναρθείς

Γλυκές ώρες

Ωρες γλυκές δικές μας
στην απαλότητα της σιωπής
μετάξια υγρά
των κορμιών τα πλοκάμια
στου πόθου την ένωση
Κι από χιλιάδες άηχα στόματα
κρύσταλλοι κρουνοί
οι πηγές των αιώνων
ξεχύνονται
αρδεύοντας τα κανάλια της γης μας
με την ορμή
της άπειρης στέρνας του κόσμου

Και μεις μελωμένοι καρποί
έρωτα της ομορφιάς τρυγητή
έφιππες θύμησες ψηλαφούμε
γαληνεύοντας
το ατίθασο άτι του χρόνου

Τρυφερές αναμνήσεις

Τις πιο τρυφερές αναμνήσεις
αναζητώ στα χρόνια τα παιδικά
σε κόσμους που μάγεψαν
ταξίδια παραμυθιών
στις ηλιαχτιδοχώρες
Διοσημίες περασμένων καιρών
τα θέσφατα μύθων
με οδηγούς μυσταγωγούς ποιητές
σε αρχαία τεμένη
πλησιάζοντας άδηλους χρησμούς
φωνές που σίγησαν ιερών
του Ασκληπιού
στην υποβολή αρχαίων θεάτρων
αναζητώντας τους οινούς
σε χορούς παννύχιους
τρυφερών θεραπειών
με ιάματα μύρων εξαγνισμένη

Δημιουργικός οίστρος

Αρχικά ήταν μια ιδέα
μια γρήγορη πινελιά
κι αμέσως άλλη και άλλη
μέχρι που
ασυγκράτητος ο πίδακας
της έμπνευσης
ξεχύνεται
σε παρόξυνση
και έξαψη
σε κορύφωση
Έλλογη σύνθεση
στην ιερή απογείωση του πάθους
και της έκστασης
εναρμονίζεται

Ακύμων γαλήνη
στην πλήρωση της ηδονής
γυμνώνοντας τη στιγμή σε θαυμασμό

Κάλεσμα

Αγέρι εσύ
που τη φωνή του διαβάτη παίρνεις μακριά
Τη δική μου γύρευε
στο ά-χρονο κάλεσμα
Και στους ερημοπλάνους στείλε την
αντήχηση ραγισμένη
στα μεγάλα ταξίδια τα αλγεινά
τ' απαράχαρκα

Είδωλα

Απορημένα τα παιδικά μάτια
στο φαγωμένο του γέροντα πρόσωπο
που την ταξίδευε σε ιστορίες παλιές
απαράλλαχτες
με τα είδωλα που κομματιάστηκαν
καταστροφές και παθήματα φέρνοντας
στων ανθρώπων τη μοίρα

-Την ιδέα στο μύθο ν' αναζητάς
λίγο ψηλότερα ανιχνεύοντας
στη διαφάνεια
που εξαντλείται η πλάνη
ορμήνευαν τα γέρικα μάτια
ακίνητα
κινώντας πίσω το χρόνο
σε είδωλα ντυμένα ψιμύθια
να φαντάζουν 'πουκάμισα αδειανά'
που ύφαναν των ανθρώπων τα πάθη
σε πολέμους χίμαιρες
μιας αυταπάτης

Εσωτερικοί πόροι

Με διαίσθηση τυμβωρύχου
εισχωρώντας μέσα της
πορίζεται θησαυρούς
ανεξάντλητους
μη εμπορεύσιμους
τους όρους της αγοράς διαφεύγοντας
στο εσωτερικό της φυλάκιο

Λίγο πριν την αυγή

Προχωρημένη η νύχτα
-λίγο πριν ο εωθινός αναγγείλει-
σε ερεβώβη τοπία
που συνωστίζονται
αφανέρωτα μυστικά
αλήτες αισθαντικοί
στην αναζήτηση της δικής τους αλήθειας
περιπλανώνται
Και ξαφνικά
σκιρτούν
φερέλπιδες
μιας αποκάλυψης

Το πιο πυκνό σκοτάδι είναι λίγο πριν την αυγή

Όνειρα

Όνειρα μαγεμένα
Χρυσωμένα υφάδια στ' άδυτα της ψυχής
Πέρα απ' τη λογική ακροβατείτε
μέχρι του πρώτου μου υλικού την πηγή

Όνειρα απείθαρχα
Με μυστήριο ταραάζετε τις σιωπές
ανέκφραστων πόθων

Όνειρα ευχές
Με την επίγνωση μιας αιτιότητας
με συντροφεύετε
σ' ονειροσώματα τυχερά
κι άλλες φορές
Για την επίγνωση μιας αιτιότητας
αναγυρνάτε

Υσιπέτης μύθος

Ακίβδηλος ο μύθος
Εκφαντικός στις αλήθειες
Από παλιά με συνεπαίρνει
Δαβιδικός
Υσιπέτης
Οιστήλατος
Αρχέτυπος
Εύλωτος
Αυθεντικός
Με αφυπνίζει
Στην επίγνωση μιας παραχάραξης
Στα προσώπια
Στις πεζές συμβάσεις

Προσωπικό φίλτρο

Της αισθαντικής γνώσης διηθώ το κρασί
απόσταγμα να ενσταλάξει
πεμπτουσία
στο λίκνο μέσα μου
να αναβλύσει πηγή

Αυτόβουλη απόφαση

Στην αβεβαιότητα των περιστάσεων
ταλαντεύομαι

Στα λόγια του ποιητή
για το 'μεγάλο ναι'
θέλω να κρατηθώ

Ένα μέγαλωμα κάθε φορά
η απόφαση είναι
και κάθε πράξη της
ίσως στο αύριο ενδιααστή

Τα λόγια του ποιητή η αλήθεια μου...

Στη μεγάλη σκακιέρα των εκπλήξεων
της ζωής
αυτόβουλη απόφαση
ρίχνει τον κύβο μου

Τα δώρα της πεταλούδας

Στα φτερά της πεταλούδας επάνω
σε ανοδικά ρεύματα
αναζητεί τα δώρα τ' ουρανού
στο υπερούσιο
που η ψυχή της μαγεύεται
με τα μυστήρια του αιθέρα
τελετουργώντας
στο αέρινο πέταγμα
καθώς αφουγκράζεται ψυχές
που αστόχησαν
γιατί ακινήτησαν τα φτερά τους
τον αληθινό λόγο που δημιουργήθηκαν

Υπό την υδάτινη επιφάνεια

Χαριτωμένος κόσμος
πλανιέται αμέριμος
στις θαλασσιές φουφούλες του νερού
ανάλαφρες καμπύλες
μετεωρίζονται
στα παιχνιδίσματα των σωμάτων

Άμεση θέαση της έξω όψης
γιατί η άλλη
συντελείται κρυφά
στην άβυσσο
στην ωκεάνεια ενορχήστρωση

Αιώνιοι κύκλοι

Σε επίκυκλους στρόμβους
με το αιώνιο ενώνεται πνεύμα
ανυπόταχτο
στα σύγχρονα τύμπανα των καιρών
με άγρυπνη προσήλωση
στην ορχήστρωση των συντρόφων
απηχώντας την παλιά αλήθεια
που πάλλεται ενάντια
στη γερασμένη λογική
του κόσμου
στα διάκενα της λήθης

Το καλό δια του ωραίου

Τα θέλητρα της γης μου
ανθολογώντας
εξίσταμαι
στα ροδοκάλλια του έρωτα
θάλλω
καθώς τραγουδώ
ελικόνια υμνήτρια
πλαστουργός της ομορφιάς
‘εν τω γίγνεσθαι’

Λεπτές ισορροπίες

Λεπτές ισορροπίες μέσα της
ευπρόσβλητες

Στις πύλες των φαναριών
εξορίζονται τα όνειρα των παιδιών
που διασαλεύουν την τάξη
μπρεχτικό σκηνικό επαιτείας επιβάλλοντας

Στην ερημιά του υπόγειου
η αγωνία
αδράχνηται στη σκοτεινή αράχνη του τοίχου
στη μικρή χαραμάδα
η ελπίδα κρεμάστηκε

Στις γλωμές ανάσες θολώνουν τα όνειρα
της νύχτας τα βλέφαρα
χωρίς ενοχές ησυχάζουν
για ψευδαίσθηση

Σε άναρχα κτίρια ρικνής ομορφιάς
η αρχαία αψίδα πληγώνει
τη θύμηση άλλων καιρών
θρυμματίζοντας μέσα της
ισορροπίες

Δούρειος ίππος

Μικροκομματικά
ίντριγκες
και οι μεγάλες ιδέες
τα οράματα
στοιβάζονται σε ρητορείες
αμετροέπειες
Ιανών και Ταρταρίνων
που άδραξαν την αρχή
επίλεκτοι δήθεν του λαού
συνυφαίνοντας δόλο
με πρόσχημα την ευεργεσία των πολλών

Ποιο κληροδότημα αλήθεια
επιφυλάσσουμε στις γενιές
που ονειρεύονται ουρανούς
παρά ένα δούρειο ίππο γεμάτο φενάκες
που δε θυμάται καν
το λόγο που κατασκευάστηκε

Προς ένα εξουσιαστή

Συ υβριστή
που γεύεσαι ηδονικά την ανόσια βία
Αυταπάτες για αιώνια δύναμη
Μετέωρος στο σκοπό σου
Στην εξουσία δε δικαιώνεσαι

Ανυπόφορο ν' ανιχνεύεις υπεύθυνα
την αλήθεια εντός σου

Της έπαρσής σου έπαθλο η Λήθη

Τεχνοκρατικές συμφωνίες

Ανέλπιδη η αλλαγή του κόσμου
με τα κομπιούτερς
να καταργούν την εγγενή δυνατότητα
της προσφοράς των χεριών
στην εγγύτητα των προσώπων

Ταχύρυθμα τα δάχτυλα
συνθέτουν φάλτσες σονάτες
επικοινωνίας ψευδαίσθηση
και μια συνάντηση
που διαρκώς αναβάλλεται
-Κάποια μέρα θα σε δω
αν προλάβω
τώρα παραδίδομαι χωρίς όρους
στην αξεπέραστη ευφύια του
όλα θα μου τα πει
θα μου τα δείξει όλα
Επίφαση σοφίας η γνώση του
χωρά σ' ένα κουτί
μεταποιώντας τη συγκίνηση
της βιωμένης συνάντησης με τον άλλο
σε τεχνοκρατικά δάκρυα μοναξιάς
Ματώνει ο μονότονος ήχος την πληγή
που διαρκεί
χάσκουσα
βαθιά εκεί
μαζί με τον πόνο
και το φόβο
της επανάστασης των ρομπότ

Εκπαιδευτικά

Της νεότητας όνειρα
θαλερά
σε ισχνές διατάξεις του νόμου
αφαιμάσσονται
Γνώσεις αλλότριες
επιπολής αγροικούν
των παιδιών τις βαθιές αγωνίες

Στα σχολεία
η ίδια ρουτίνα στοιχειώνει
το όραμα τόσων γενιών
φυλακίζοντας

Ευταξίας σπασμένοι καθρέφτες
θραύουν ενώσεις
σε κυψέλες σαθρές
διψασμένο μελίτσι
το νέκταρ του
σε άλλους χυμούς ανιχνεύει
εσώτερη ύγρανση

Με κεραίες στραμμένες
σε ήχους που θροΐζουν ζωή
των παιδιών τολμηρές επικλήσεις
«σώπασε δάσκαλε ν' ακούσω το πουλί»
του δάσκαλου ποιητή

Άγρυπνο μάτι

Κι αν αστόχαστα συντασσόμαστε
σε όσα δήθεν σπουδαία
μας υποδείχνονται σχήματα
που κακοφορμίζουν πληγές
οι αξίες μας
στο άρμα της βίας δεμένες
ιδέες αλλότριες προσκυνούν
στους τάφους των οραμάτων
με τα εμβλήματα
όσων την ικμάδα απώλεσαν
της ψυχής και του νου
σε έργων προσχήματα
Είναι μόνο για λίγο!

Γιατί άγρυπνο μάτι
την αλήθεια γυμνώνει
η αέναη εγρήγορση της διάνοιας

Το δικό μας στέκι

Στο δικό μας στέκι
με σεβασμό
στην ατομικότητα
αφουγκραζόμαστε τη ζωή
στις μεγάλες οδύνες της

Το μάθημα
βίωμα
δοκιμάζει τις αξίες στην πράξη
σε αλήθεια γυμνή
η πίστη στο όραμα
τα όνειρα σμίγει

Στα παιδιά που ζητάνε τον ήλιο
διαμάντια στα χέρια τους
η αγάπη σμιλεύει
τεχνουργώντας κόσμο αλλιώτικο

Εκεί στο κέντρο της πόλης
που συναλλάσσονται τράπεζες
λευκά περιστέρια
ανεμίζουν τις ηλιαχτίδες
όλο ψηλότερα

Ο δεσμώτης των περασμάτων

Δεσμώτη των περασμάτων
από ποια άγνωστη έρχεσαι γη
αλυσοδεμένος στην αβεβαιότητα
του πιο ελεύθερου δρόμου;

Απόλυτο μοίρασμα
στη θάλασσα με κλειστά χέρια
παραδομένος
φυλακισμένος σε μεσοστράτι αφύλαχτο

Δεν έρχεσαι από στέρεα γη
Απόμακροι τόποι σε φέρνουν
Παράξενα μυστικά μιας άλλης κοιλάδας
με την ασίγαστη ανησυχία του νερού

Γιε της αλμύρας
ποιοι απόκοτοι ναύτες σε εξώρισαν
στη δυστυχία;
Βάρκα ψυχή
που αφήνεσαι στο απέραντο γκρίζο
άγονο λιβάδι της τύρβης
ανάμεσα στους αντικατοπτρισμούς
της γνώσης
Έρμαιο
καταμεσής στον παραλογισμό του κόσμου
για πού τραβάς;

Την πλημμυρίδα γαλήνεψε
στη διαύγεια του πνεύματος
με την πίστη σου σταθερή
ο δικός σου θεός
θα σε φέρει απάνεμα

Πελαγοδρόμε δεσμώτη
για τ' αδιέξοδο πέρασμα
διηγήσου μου
τον αποπροσανατολισμό
των αστεριών και της πυξίδας
το ξεμάκραιο απ' τη γη
τις σταγόνες που μουλιάζουν τα νεύρα
παίρνοντας την ακμή
Για τους ανήμερους κλύδωνες
που ναυάγησε η θραυστή σου αντένα
στην υγρή αστασία του νου
Πες μου
για τις σειρήνες της φαντασίας
στις παράδοξες τελετές

για την αρχαία φίλια
της τρέλας και του νερού
στις παλιές εικονογραφίες
Την αλήθεια σου πες μου
για το ορόσημο της ζωής
στην κραυγή και το γέλιο σου
χωρίς μάσκα να σ' αγαπήσω
με την οικειότητα των ματιών μου
ελευθερωμένη από διδάγματα
καθώς εκτίθεμαι στη στείρα λογική μου
σε σένα διατίθεμαι

Ποίηση υπερούσια

Από το ηδύ πάθος αντλώντας
το νέκταρ
μιας υπερούσιας έμπνευσης
ενορά
ίσως βαπτίζεται
με άδολη καρδιά οδηγό της
σε νάματα
που αναβλύζουν
λόγια του φωτός
Σε περιοχές διαφεύγοντας
απάλινου θάμβους
εξαγνίζεται με ζωγόνα πνοή
όπως την εμφύσησαν μέσα της
οι ανάσες των ποιητών
άγγελοι πλοηγοί ψιθύρων πνευμάτων
παρακινώντας την
οιστρόπληκτη
σε συνοδείες θεών

Μακάρι

Να γινόμεν πυξίδα πλατύκορμη
ίσαμε δεκατρία φεγγάρια
στο έμπα του λιμανιού
ν' αναγνωρίζεις σημάδια ευοίωνα
σε νεφελώδη νυχτέρια

Φανάρι να γινόμεν στα χέρια σου
που πλανιέται σε μύθου μεγέθη
τις νυχτιές ανιχνεύοντας
γέννη ανθρώπινα

Στην άκρη της λίμνης σου
να γινόμεν ο έμπιστος κύκνος
ονειρικές να κεντάω ευχές
στα διάφανα κρίνα
πόθοι παρθενικοί

Να γινόμεν η γνώση της άγνοιας
η άγνοια του 'οίδα'
με τη σοφία του 'συνειδέναι'
ν' αναζητάω δικούς μας θεούς

Ν' αφουγκράζομαι τις σιωπές
στην αντάρα σου
που βυθίζεται ο λυγμός
μ' ένα τρικύμισμα
Της φαντασίας τα πλάνα
πυρρόξανθες ανατολές
στα μαλλιά μου
οι μαγεμένες πόρπες λύνουν
μυστήρια δυσερμήνευτα

Του απείρου μορφή αδιάστατη
επέκεινη να γινόμεν στιγμή
μέσα στα τρυφερά διαστήματα
χωρίς συνθήκη να σ' αγαπώ
μακάρι